

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: **Biopol GN s.r.o.**,
sídlem Jakubská 647/2, Praha 1
zastoupeného JUDr. Jiřím Solilem, advokátem, sídlem Jakubská 647/2,
Praha 1

proti
žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 3. 2018, č. j. SZPI/AL183-28/2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 27. 3. 2018, č. j. SZPI/AL183-28/2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Solila, advokáta.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, ústředního inspektorátu (dále jen „žalovaná“), ze dne 27. 3. 2018, č. j. SZPI/AL183-28/2017 (dále též „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“), ze dne 1. 2. 2018, č. j. SZPI/AL183-25/2017 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným a uložil mu, kromě předepsané úhrady nákladů řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč, podle § 17 odst. 11 písm. d) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „**zákon o potravinách**“), úhrnnou pokutu ve výši 100 000 Kč za přestupky, resp. správní delikty, spočívající v tom, že
 - (i.) žalobce ke dni 31. 5. 2016 uváděl od blíže neurčeného data do dne kontroly na trh potravinu – doplněk stravy „*Klokan Koenzym Q10, doplněk stravy, 30 kapslí v balení*“ v rozsahu celkem 728 kusů balení s tím, že v textu značení této potravin bylo uvedeno léčebné tvrzení „*Když srdce volá S.O.S.*“, kterým nesměl při prezentaci potravin v informaci o potravině připisovat jakékoliv potravině vlastnosti umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji, nebo vyléčit, ani na tyto vlastnosti odkazovat, když toto tvrzení ve spotřebiteli vzbuzovalo dojem, že se jedná o léčivo v případě jeho problémů se srdcem, čímž porušil ustanovení článku 7 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům a o změně vyjmenovaných nařízení a směrnic, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**nařízení EU č. 1169/2011**“), a tak naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 17 odst. 1 písm. q) zákona o potravinách,
 - (ii.) ke dni 31. 5. 2016 bylo u vyobrazení srdce s grafem EKG, což je nespecifické zdravotní tvrzení, aniž by bylo doplněno nejméně jedním specifickým zdravotním tvrzením podle článku 13 nebo 14 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 o výživových a zdravotních tvrzeních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**nařízení ES č. 1924/2006**“), čímž žalobce porušil ustanovení článku 10 odst. 3 nařízení ES č. 1924/2006, a tak naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 17 odst. 1 písm. r) zákona o potravinách,
 - (iii.) žalobce ke dni 31. 5. 2016 uváděl od blíže neurčeného data do dne kontroly na trh potravinu – doplněk stravy „*Klokan – klouby – šlachy – vazy, doplněk stravy, 60 + 30 kapslí zdarma*“ v rozsahu celkem 23 935 kusů balení s tím, že v textu značení této potravin bylo uvedeno léčebné tvrzení „*Když klouby volají S.O.S.*“, kterým nesměl při prezentaci potravin v informaci o potravině připisovat jakékoliv potravině vlastnosti umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji, nebo vyléčit, ani na tyto vlastnosti odkazovat, když toto tvrzení ve spotřebiteli vzbuzovalo dojem, že se jedná o léčivo v případě jeho problémů s klouby, šlachami, či vazy, čímž porušil ustanovení článku 7 odst. 3 nařízení EU č. 1169/2011, a tak žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 17 odst. 1 písm. q) zákona o potravinách,
 - (iv.) žalobce ke dni 11. 7. 2016 jako zpracovatel reklamy zpracoval pro svou vlastní potřebu reklamu na doplněk stravy s názvem „*Klokan klouby – šlachy – vazy*“, přičemž v jejím textu bylo uvedeno léčebné tvrzení „*Když klouby volají S.O.S.*“ spolu s vyobrazením kolenního kloubu (zkratka S.O.S. je mezinárodní zkratkou volání o pomoc), a která byla uveřejněna ve dnech 22. 2. 2016, 14. 3. 2016, 17. 3. 2016

v deníku *AHA!*, dne 9. 3. 2016 v deníku *Blesk*, dne 19. 2. 2016 v časopise *Blesk magazin*, dne 21. 3. 2016 v časopise *Blesk pro ženy* a dne 28. 2. 2016 v *Nedělním Blesku* vydavatelem – společností CZECH NEWS CENTER a.s. se sídlem na adrese Komunardů 1584/42, 170 00 Praha, IČO: 02346826, s tím, že předmětná reklama mohla u spotřebitele vzbuzovat dojem, že se jedná o léčivo, ačkoliv potravinám, tedy i doplňkům stravy, nelze přisuzovat vlastnosti léčby, prevence, vyléčení, zmírnění příznaků, ani tyto vlastnosti naznačovat, což bylo v rozporu se článkem 7 odst. 3 nařízení EU č. 1169/2011, čímž žalobce porušil § 5d odst. 2 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o regulaci reklamy**“), a tak naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 8a odst. 3 písm. i) zákona o regulaci reklamy.

3. Žalovaná napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 28. 3. 2018, zamítla odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
4. Jádrem sporu mezi účastníky řízení v předmětné věci je především žalobcem namítané promlčení jemu za vinu kladených správních deliktů uplynutím subjektivní promlčecí lhůty, která podle jeho názoru skončila uplynutím jednoho roku od doručení vnějšího podnětu ke kontrole, zatímco žalovaná zastávala názor, že k uplynutí této promlčecí lhůty nemohlo dojít, protože ta se svým počátkem počítala až od pozdějšího momentu, kdy na straně správního orgánu prvního stupně došlo k podezření o možném spáchání protiprávního jednání, tedy až na základě konkrétního kontrolního zjištění zachyceného v jeho protokolu o kontrole.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

5. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapitulovala jednak průběh kontroly prováděné u žalobce a jednak předchozí průběh navazujícího správního řízení a shrnula závěry uvedené v prvostupňovém rozhodnutí (str. 1 – 5 napadeného rozhodnutí). Následně žalovaná v napadeném rozhodnutí přistoupila ke konstatování a vypořádání jednotlivých odvolacích námitek žalobce.
6. K námitce žalobce, v níž prvostupňovému rozhodnutí vytýkal formální nedostatky, především nepřezkoumatelnost znění výroku prvostupňového rozhodnutí jednak pro nesplnění náležitostí stanovených § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), a jednak pro jeho nejasnost, nesrozumitelnost, nepřesnost a neurčitost s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 - 118, když správní orgán prvního stupně toliko zkopíroval část odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, žalovaná uvedla, že ji odmítá, protože z ní není zřejmé, co konkrétně absentovalo v napadených výrocích prvostupňového rozhodnutí. Námitku tak žalovaná označila za nedůvodnou, když z výroku prvostupňového rozhodnutí bylo zřejmé, kdy, kde a čeho se účastník řízení dopustil a jaké právní normy porušil.
7. Žalovaná oponovala rovněž opakované námitce promlčení ve věci spáchání správního deliktu podle § 17 odst. 1 písm. r) zákona o potravinách, když z ustanovení § 17i odst. 3 zákona o potravinách podle žalobce vyplývalo, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zanikla tehdy, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do jednoho roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, přičemž správní orgán prvního stupně se o správním deliktu žalobce dozvěděl již z e-mailového podnětu spotřebitele ze dne 17. 5. 2016 a správní řízení

s ním v projednávané věci zahájil po více než jednom roce ode dne doručení tohoto podnětu až dne 23. 5. 2017. Žalobce tuto svou odvolací námitku podložil citovanými závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 - 56, a ze dne 1. 6. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 81, a nálezů Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09, a ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, z nichž se podle jeho názoru podávalo, že okamžik, kdy se správní orgán prvního stupně dozvěděl o porušení povinností žalobcem, bylo třeba identifikovat jako den, kdy správní orgán prvního stupně seznal, že došlo k jednání, jež zákon definoval při splnění dalších podmínek jako správní delikt, čili den, kdy mu došlo nijak zvlášť kvalifikované oznámení dostatečně určitého a věrohodného obsahu. Za takový podnět přitom žalobce označil také e-mailové oznámení doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 17. 5. 2016, které bylo dostatečné a hodnověrné, a proto se jím také správní orgán prvního stupně následně zabýval. Žalovaná seznala, že žalobce tuto odvolací námitku vznášel již před správním orgánem prvního stupně, jenž se s ní uspokojivě vypořádal v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, když uvedl, že odpovědnost žalobce za správní delikt nezanikla, protože k podezření na straně správního orgánu prvního stupně nemohlo dojít na základě podnětu spotřebitele, nýbrž až na základě konkrétního a zdokumentovaného kontrolního zjištění zachyceného v protokolu o kontrole, proto bylo třeba za začátek běhu subjektivní promlčecí lhůty považovat až den 31. 5. 2016, kdy proběhlo šetření inspektorkami správního orgánu prvního stupně v provozovně žalobce. Žalovaná se ohradila proti žalobcovu závěru, že by bylo možné na základě pouhého e-mailového podnětu zahajovat správní řízení, resp. si na jeho základě učinit věrohodný závěr o porušení právních předpisů. Správní orgán prvního stupně musel proto kontrolou nejprve ověřit identifikaci subjektu, jenž předmětnou potravinu uváděl na trh, jinak by nebylo postaveno najisto, že tuto potravinu na trh uváděl žalobce. Při té příležitosti žalovaná odkázala na citovaný závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 - 56, o tom, že vědomost správního orgánu o skutkových okolnostech měla být takového rozsahu, aby umožňovala jejich předběžné právní posouzení. Žalovaná k této odvolací námitce žalobce uzavřela, že prvostupňové rozhodnutí bylo správním orgánem prvního stupně vydáno v rámci lhůty určené správním řádem a v souladu s jeho rozvrhem práce. V neposlední řadě žalovaná upozornila žalobce na znění § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**přestupkový zákon**“), z něhož se podávalo, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za jiný správní delikt ode dne nabytí účinnosti přestupkového zákona nepoužijí.

8. Za nedůvodnou žalovaná označila také další, rovněž v řízení již opakovaně použitou námitku žalobce, v níž tento proti prvostupňovému rozhodnutí brojil jako proti neodůvodněnému, nepřezkoumatelnému a nezákonnému v té části výroku, v níž byl shledán vinným z porušení zákona o regulaci reklamy proto, že v uvedených periodických zveřejnil vlastní reklamu na doplněk stravy „*Klokan – klouby – šlachy – vazy*“ použitím reklamního sloganu „*Když klouby volají S.O.S.*“. Žalovaná v napadeném rozhodnutí upozornila na skutečnost, že správní orgán prvního stupně tuto námitku řádně vypořádal v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a že se s jejím vypořádáním po provedené citaci ztotožnila. Jen za účelové pak žalovaná označila tvrzení žalobce, že zkratka „S.O.S.“ znamenala označení výrobků účastníka řízení „*Special Original System*“ v poloze přípustné reklamní nadsázky. Nesprávnost žalobcovy úvahy o nepodloženosti domněnky úředníků správního orgánu prvního stupně následně žalovaná podpořila odkazem na žalobcem

předložený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 11. 2016, č. j. 3 Cmo 185/2016 - 64, předmětný slogan žalobce odvolací soud odmítl, když použití zkratky „S.O.S.“ evokovalo, že žalobcův výrobek byl pomocí v „*nouzi nejvyšší*“.

9. Když žalobce další námitkou brojil proti nepřipustnému dvojímu postihu za tentýž skutek, jelikož žalobce se zpracováním a šířením reklamy nedopustil ničeho jiného, než že převzal slogan ze svého výrobku a použil jej jako reklamní slogan, žalovaná tuto námitku jako nedůvodnou odmítla. Poukázala přitom na dostatečné vypořádání téže námitky správním orgánem prvního stupně v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a deklarovala, že žalobce se různými jednáními dopustil různých správních deliktů. Argument, že žalobce použil tentýž slogan v navazující reklamě, nebyl podle závěru žalované relevantní, neboť podstatou správního deliktu podle zákona o regulaci reklamy bylo zpracování reklamy, která mohla u spotřebitele budit dojem, že se jednalo o léčivo, ačkoliv potravinám nebylo lze takové vlastnosti ani přisuzovat, ani je naznačovat.
10. Konečně k poslední odvolací námitce žalobce, že prvostupňové rozhodnutí bylo nedůvodné, formálně nedostatečné, nepřezkoumatelné a nezákonné, žalovaná kontrovala v odůvodnění napadeného rozhodnutí velmi zevrubným výkladem, v němž se identifikovala se zněním odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná zejména ocenila, že správní orgán prvního stupně ohledně hodnocení úvah o určení druhu a výměry trestu přezkoumal novelizace zákona o potravinách a zákona o regulaci reklamy, přičemž náležitě ověřil, že novější právní úprava nebyla co do trestnosti a horních hranic sazeb pokut za projednávané správní delikty pro žalobce příznivější. Správní orgán prvního stupně také náležitě shledal, že právní úprava § 37 přestupkového zákona byla pro žalobce výhodnější, ale toliko ve vztahu k druhu a výměře správního trestu, a proto se žalovaná ztotožnila s jeho úvahou. Podle názoru žalované správní orgán prvního stupně v souladu s § 38 přestupkového zákona posoudil povahu a závažnost spáchaných správních deliktů, zvažoval význam státem chráněného zájmu, který byl protiprávním jednáním žalobce porušen a identifikoval jej jako ekonomický zájem spotřebitelů. Podle závěru

žalované správní orgán prvního stupně v neprospěch žalobce zhodnotil způsob spáchání protiprávního jednání žalobcem, jenž nejen jako výrobce, ale i jako distributor předmětných výrobků, podcenil nebezpečí nežádoucích důsledků svého protiprávního jednání odstranitelných v rámci vlastní kontroly, zejména aby potraviny jím distribuované byly označeny v souladu s platnou legislativou. Žalovaná seznala, že správní orgán prvního stupně v neprospěch žalobce hodnotil jednak míru ohrožení práv spotřebitelů po ekonomické stránce, když tito spotřebitelé vydávali finanční prostředky za potraviny s nesprávnými informacemi na jejich obale užitými ke zvýhodnění jejich prodeje, když přisouzení léčebných vlastností výrobku představovalo významné rozhodovací kritérium pro spotřebitele, jednak rovněž potenciální velké množství jak distribuovaných balení (celkové množství 24 663 kusů balení) předmětných doplňků výživy, tak spotřebitelů, kteří mohli být dotčeni reklamou v pěti periodicích na celém území České republiky. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí také kvitovala, že správní orgán prvního stupně za takový nejzávažnější správní delikt označil se zřetelem na vysoký počet distribuovaných balení správní delikt uvedený v části I. bodu 2) výroku prvostupňového rozhodnutí. Udělenou pokutu nakonec žalovaná vyhodnotila spíše jako nízkou při samé dolní hranici, a to ve výši 0,2 % horní hranice předepsané zákonné sazby činící až 50 000 000 Kč.

III. Žaloba

11. Žalobce v podané žalobě nejprve stručně shrnul dosavadní průběh správního řízení a sumarizoval závěry jak prvostupňového rozhodnutí, tak napadeného rozhodnutí, aby následně v obecné rovině konstatoval, že napadené rozhodnutí považoval za nedůvodné a nezákonné, vycházející jednak z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, založeného na nerespektování práva žalobce na objektivně provedené dokazování a vycházející ze zcela nepřipustného nerespektování právní úpravy promlčení.
12. Právě prvořadě ve vztahu k žalobcem v odvolání uplatněné námitce promlčení posléze žalobce jako prvý žalobní bod uvedl, že se žalovaná dostatečně nevypořádala se všemi jeho odvolacími námitkami. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ovšem žalobce spatřoval také v tom, že správní orgány v projednávané věci jakkoli nezkoumaly společenskou škodlivost žalobcova protiprávního jednání, čili rezignovaly na zkoumání materiálního znaku přestupku, přičemž podle žalobcova přesvědčení pouhým naplněním formálních znaků přestupku automaticky nemohlo docházet k naplnění jeho materiální stránky, která byla neméně důležitá, a správní orgány ji měly povinnost zkoumat. Konečně žalobce v žalobě uvedl, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nezkoumala „*okolnosti a další jednání žalobce*“, když nezohlednila snahu žalobce o nápravu, protože žalobci správní orgán prvního stupně uložil nápravné opatření č. D013-11319/16/D ze dne 31. 5. 2016, o kterém následně dne 11. 7. 2016 při příležitosti kontroly uzavřel, že žalobce nápravné opatření řádně splnil.
13. Ve **druhém žalobním bodě** žalobce opakovaně naléhavě brojil proti vypořádání své dříve v odvolání uplatněné námitky promlčení. Žalobce i tentokrát poukázal na skutečnost, že správní orgán prvního stupně se o možnosti údajného spáchání správního deliktu ze strany žalobce dozvěděl již z e-mailového podnětu spotřebitele ze dne 17. 5. 2016, nicméně přes znění § 17i odst. 3 zákona o potravinách řízení zahájil až dne 23. 5. 2017, čili opožděně, neboť odpovědnost žalobce za správní delikt podle odkazovaného zákonného ustanovení zanikla, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do jednoho roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl. Žalobce při téže příležitosti shrnul ustálenou judikaturu v relaci k počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty, která za okamžik, kdy se správní orgán dozvěděl o spáchání správního deliktu, označila moment, v němž správní orgán zjistil porušení zákona a měl vědomost o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožňoval předběžné právní hodnocení. Takovou vědomost mohl přitom správní orgán prvního stupně získat rovněž z informace, která nebyla zvláště kvalifikovaná, avšak disponovala nezbytnou mírou určitosti a věrohodnosti, tedy i z e-mailového podnětu ze dne 17. 5. 2016, v němž byl uveden detailní popis údajného porušení právních předpisů včetně přiložené fotografie údajně závadného výrobku žalobce. Na tomto místě žalobce své závěry, shodně s již dříve jím podaným odvoláním, podložil citacemi a odkazy na závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 - 56, a ze dne 1. 6. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 81, a nálezů Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09, a ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09. Žalobce přitom zhodnotil podnět ze dne 17. 5. 2016 jako „*velmi kvalifikovaný, ...hodnověrný a dostatečný*...“, přičemž o jeho kvalitě svědčila i skutečnost, že správní orgán prvního stupně na základě něho zahájil u žalobce kontrolu. V opačném případě by se správní orgán prvního stupně podnětem vůbec nezabýval. Za neopodstatněný pak žalobce označil závěr žalované zmiňovaný v napadeném rozhodnutí, že správní řízení se zahajovalo až na základě zjištění uvedených v protokolu o kontrole, což v projednávané věci bylo až téměř po roce od provedení poslední kontroly správním orgánem prvního stupně.

14. Žalobce zároveň kritizoval správní orgán prvního stupně jak za prodlevy v zahájení správního řízení v projednávané věci, když veškeré podklady pro jeho zahájení měl k dispozici již po poslední provedené kontrole u žalobce dne 11. 7. 2016, tak ohledně opožděného vydání prvního rozhodnutí ve věci správním orgánem prvního stupně až téměř po šedesáti dnech od zahájení správního řízení, ačkoliv § 80 odst. 2 správního řádu lhůtu k vydání rozhodnutí nastavoval při zohlednění okolností projednávané věci na 30 dnů. Žalobce si konečně v žalobě posteskl, že ač správní orgány hovořily o tom, že cílem potravinového práva je dosažení vysoké úrovně ochrany spotřebitele, samy nebyly schopny zahájit včas správní řízení v projednávané věci, což se jevilo spíše jako projev pohrdání právy spotřebitelů, když se právě od jednoho spotřebitele na základě jeho podnětu o správních deliktech žalobce dozvěděly. Správní orgány tak v projednávané věci nereagovaly včas, adekvátně a přiměřeně, a jak spotřebitele učinivšího podnět, tak žalobce jako účastníka řízení, ponechávaly v právní nejistotě ohledně toho, zdali budou, či nebudou v souzené věci činné.
15. Pakliže žalovaná v napadeném rozhodnutí upozorňovala žalobce na relevanci § 112 odst. 2 přestupkového zákona, žalobce v rámci téhož žalobního bodu namítl, že tato právní úprava byla na projednávanou věc nepřipadná, protože odpovědnost žalobce za správní delikty nezvratně, tj. bez možnosti obnovení běhu promlčecí lhůty, zanikla již dne 17. 5. 2017, tedy ještě před nabytím účinnosti přestupkového zákona. Podle žalobce ke stejnému závěru dospěla rovněž právní doktrína, přičemž pro tento účel odkázal na komentář k § 112 přestupkového zákona in *Márton, M. – Gonsiorová, B.: Průvodce novým přestupkovým zákonem pro správní praxi. 1. vydání. Praha: Leges 2017.* I proto žalobce svou námitku promlčení vznesl v žalobě znovu, když správní orgány k ní předtím nepřihlédly z moci úřední, ačkoliv měly.
16. Ve **třetím žalobním bodě** pak žalobce nejprve odmítl závěr žalované uvedený v napadeném rozhodnutí, že by slogan „*Když klouby volají S.O.S.*“ představoval léčebné tvrzení, které bylo lze hodnotit jako přípustnou reklamní nadsázku z hlediska vnímání průměrně informovaného, přiměřeně pozorného a obezřetného spotřebitele. Žalobce tak zkritizoval žalovanou, že se stavěla do role „*znalého správního orgánu, který dokáže jednoznačně určit, jakým způsobem dané slovní spojení na spotřebitele působí*“ a že měla u účastníků řízení provádět kontroly, a nikoliv „*průzkum u spotřebitelů*“. Tento závěr proto žalobce označil jen za ničím nepodloženou domněnku, která však byla správními orgány prezentována jako ověřený fakt. Žalovaná tak zcela nedůvodně nepřihlédla k tvrzením žalobce, jenž se na rozdíl od správního orgánu prvního stupně a žalované pohyboval v předmětném výrobním a distribučním prostředí a disponoval zpětnými vazbami od zákazníků. Proto žalobce uzavřel, že předmětný slogan, za který byl potrestán, nebyl způsobitý jakkoli ovlivnit rozhodování spotřebitele, či v něm vzbuzovat mylné představy o výrobku, když se jednalo jen o reklamní nadsázku.
17. Konečně v rámci **třetího žalobního bodu** žalobce argumentoval tak, že jej správní orgány v předmětné věci nepřipustně dvojace postihly za tentýž skutek, jelikož žalobce se při zpracování a šíření reklamy nedopustil ničeho jiného, než že použil slogan ze svého výrobku druhotně jako slogan reklamní propagující tentýž výrobek. Reklamní slogan byl navíc žalobcem v periodických používán jen vždy se zobrazením výrobku samotného, nikoliv samostatně.

IV. Vyjádření žalované

18. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 25. 6. 2018 uvedla, že napadené rozhodnutí splňovalo všechny zákonné náležitosti, spočívalo na správném právním posouzení věci a že žalovaná náležitě vypořádala všechny odvolací námitky žalobce. Žalovaná také setrvala na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí.
19. Žalovaná se následně vymezila proti argumentaci uvedené pod prvním žalobním bodem v tom smyslu, že zanedbala posouzení materiální stránky žalobcem spáchaných správních deliktů, když odkázala na str. 12 napadeného rozhodnutí, na níž se v rámci hodnocení povahy a závažnosti správních deliktů podrobně zabývala materiální stránkou protiprávního jednání žalobce a shledala, že toto jeho protiprávní jednání dosáhlo takové míry ohrožení, resp. narušení cílů sledovaných předpisy potravinářského práva, při níž bylo nutné jej hodnotit jako jednání společensky nebezpečné. Žalovaná se rovněž vymezila proti tvrzení žalobce, že ve výši pokuty nezohlednila řádné splnění nápravného opatření žalobcem, když kontrovala, že tato okolnost by neměla mít vliv na výši uložené pokuty. Naopak v případě jeho nesplnění by se žalobce dopustil přestupku ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o SZPI**“).
20. Ke **druhému žalobnímu bodu** se žalovaná vyjádřila tak, že se oba správní orgány žalobcovou námitkou promlčení řádně zabývaly v odůvodnění jak prvostupňového, tak napadeného rozhodnutí. Podnět spotřebitele byl tak důvodem pro provedení kontroly, přičemž až na základě konkrétního kontrolního zjištění zachyceného v protokolu o kontrole vzniklo na straně správního orgánu prvního stupně podezření, že se v předmětné věci mohlo jednat o protiprávní jednání. Správní řízení tak správní orgán prvního stupně zahajoval teprve na základě zdokumentovaného zjištěného protiprávního jednání v protokolu o kontrole. V daném případě se tak správní orgán prvního stupně o protiprávním jednání žalobce dozvěděl až dne 31. 5. 2016, kdy jeho inspektorky provedly šetření v provozovně žalobce. Jestliže jím bylo tedy řízení zahájeno dne 23. 5. 2017, stalo se tak v době, kdy odpovědnost žalobce za protiprávní jednání ještě nezanikla. Následně žalovaná citovala partii z odůvodnění napadeného rozhodnutí, již rozhojnila původní argumentaci prvostupňového rozhodnutí ohledně nedostatečnosti emailového podnětu spotřebitele, z něhož nebyl správní orgán prvního stupně s to si učinit věrohodný závěr o porušení právních předpisů. V žalobcem namítané excesivní délce lhůt pro vydání rozhodnutí žalovaná nespatořovala žádné pochybení správního orgánu prvního stupně, když opakovaně deklarovala, že správní orgán prvního stupně řízení zahájil v zákonné roční lhůtě a v souladu s rozvrhem práce.
21. Žalovaná se vůči **třetímu žalobnímu bodu** vymezila v tom směru, že touto žalobcovou žalobní námitkou se již zabýval správní orgán prvního stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, protože odcitovala jeho relevantní pasáže, týkající se zejména spotřebitelské interpretace části reklamního sloganu, která obsahovala mezinárodní tísňový signál pro naléhavou pomoc S.O.S. Žalovaná rovněž neshledala, že by průměrný spotřebitel použití této zkratky ve spojení s jeho výrobkem vnímal jako speciální označení výrobku žalobce, nýbrž jako výzvu pro spotřebitele pro případ, když klouby volají o pomoc, aby užil předmětného výrobku žalobce, což v odůvodnění doložil rovněž žalobcem předloženým rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 11. 2016, č. j. 3 Cmo 185/2016 - 64.

22. Rovněž k námitce žalobce, obsažené ve **čtvrtém žalobním bodu**, o dvojím potrestání v téže věci za použití sloganu na výrobku jako reklamního sloganu žalovaná uvedla, že tuto námitku žalobce vypořádal již správní orgán prvního stupně v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které následně předešlela citací. Žalobce se tak dopustil různými jednáními různých správních deliktů. Podstatou druhého správního deliktu nebyla totožnost použitých sloganů, ale samotné zpracování reklamy, která mohla u spotřebitele vzbuzovat dojem, že se v případě výrobku žalobce jednalo o léčivo.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili (jejich souhlas byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován).
24. Z článku 7 odst. 3 nařízení EU č. 1169/2011 vyplývá, že *„(s) výhradou odchylek stanovených v právních předpisech Unie, které se vztahují na přírodní minerální vody a na potraviny určené pro zvláštní výživu, nesmějí informace o potravině připisovat jakékoli potravině vlastnosti umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit, ani na tyto vlastnosti odkazovat.“*
25. Z článku 13 odst. 1 nařízení ES č. 1924/2006 vyplývá, že *„(z)dravotní tvrzení, která popisují nebo odkazují na: a) význam živiny nebo jiné látky pro růst a vývoj organismu a jeho fyziologické funkce nebo b) psychologické a behaviorální funkce, nebo c) aniž je dotčena směrnice 96/8/ES, snižování nebo kontrolu hmotnosti nebo snížení pocitu hladu či zvýšení pocitu sytosti anebo na snížení množství energie obsažené ve stravě, a která jsou uvedena v seznamu podle odstavce 3, smějí být uvedena, aniž projdou schvalovacím řízením podle článků 15 až 18, pokud jsou: i) založena na obecně uznávaných vědeckých údajích a ii) dobře srozumitelná průměrnému spotřebiteli.“* Ze článku 14 odst. 1 téhož nařízení se podává, že *„(o)dchylně od čl. 2 odst. 1 písm. b) směrnice 2000/13/ES smějí být tvrzení týkající se snížení rizika onemocnění uvedena, pokud bylo v řízení podle článků 15 až 18 tohoto nařízení schváleno jejich zahrnutí do seznamu takových schválených tvrzení platných pro Společenství společně se všemi nezbytnými podmínkami používání takových tvrzení. Ze článku 14 odst. 2 nařízení ES č. 1924/2006 pak vyplývá, že „(k)romě obecných požadavků stanovených v tomto nařízení a zvláštních požadavků odstavce 1 pro tvrzení týkající se snižování rizika onemocnění musí být na označení, nebo pokud takové označení neexistuje, v obchodní úpravě nebo reklamě obsažen také údaj uvádějící, že se na vzniku onemocnění, na které tvrzení odkazuje, podílí více rizikových faktorů a že úprava jednoho z těchto rizikových faktorů může nebo nemusí mít příznivý účinek.“*
26. Podle § 17 odst. 1 písm. q) zákona o potravinách se správního deliktu dopustí provozovatel potravinářského podniku *„tím, že v rozporu s čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 178/2002 nebo čl. 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 uvede spotřebitele v omyl“*, a podle písmene r) citovaného ustanovení zákona o potravinách platilo, že provozovatel potravinářského podniku se správního deliktu dopustí také tím, že jiným jednáním, než je uvedeno v písmenech i), l), m), p) nebo q), nesplní povinnost podle přímo

použitelného předpisu Evropské unie upravujícího požadavky na potraviny nebo mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která je vyhlášena ve Sbírce mezinárodních smluv nebo ve Sbírce zákonů.

27. Ustanovení § 17 odst. 11 písm. c) a d) zákona o potravinách stanoví, že za správní delikt podle odstavce 1 písm. a), b), d), f), g), n) nebo r) se uloží pokuta do 10 000 000 Kč a za správní delikt podle odstavce 1 písm. c), k), p) nebo q) se uloží pokuta do 50 000 000 Kč.
28. Z § 17i odst. 3 zákona o potravinách se podává, že *„(o)dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán.“*
29. Podle § 5d odst. 2 zákona o regulaci reklamy musí reklama na potraviny splňovat požadavky stanovené přímo použitelným předpisem Evropské unie o poskytování informací o potravinách spotřebitelům. Právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako zpracovatel ve smyslu § 8a odst. 3 písm. i) zákona o regulaci reklamy dopustí správního deliktu tím, že zpracuje reklamu na potraviny, která nesplňuje požadavky stanovené přímo použitelným předpisem Evropské unie upravujícím poskytování informací o potravinách spotřebitelům. Za takový správní delikt se jí podle § 8a odst. 7 písm. b) téhož zákona uloží pokuta do 2 000 000 Kč.
30. Ustanovení § 8b odst. 3 zákona o regulaci reklamy stanoví, že *„(o)dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.“*
31. Soud se při vypořádání žalobcem uplatněných námitek nejprve zabýval otázkou, je-li napadené rozhodnutí v projednávané věci přezkoumatelné (prvý žalobní bod), zvláště za situace, když žalobce v žalobě namítal, že žalovaná nevypořádala v napadeném rozhodnutí všechny jeho odvolací námitky a že zanedbala posouzení materiální stránky žalobcem spáchaných správních deliktů.
32. Obecněji k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně judikoval, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi žalobcem uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Stejně tak se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil k problematice nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).
33. Ze shora uvedeného judikatorního rámce tedy jednoznačně a nadevší pochybnost vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za

rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Pokud tedy rozhodnutí vůbec neobsahuje odůvodnění vypořádání některé z námitek nebo nereflexuje na námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, musí mít podle Nejvyššího správního soudu nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 55/2015 - 29).

34. Se zřetelem k takto shrnutému judikatornímu rámci tedy zdejší soud poukazuje především na to, že rovněž s ohledem na obecně formulovanou, v zásadě tedy paušální, žalobní námitku neseznal, že by žalovaná v napadeném rozhodnutí kteroukoliv z odvolacích námitek žalobce nevypořádala. Žalovaná se podle ověření soudu v napadeném rozhodnutí vypořádání námitek věnovala naprosto odpovídajícím způsobem vzhledem k jejich rozsahu a charakteru odvolacích námitek žalobce na str. 6 – 15 odůvodnění. Pakliže žalobce namítal, že se žalovaná nevypořádala s hodnocením materiální stránky jím spáchaných správních deliktů, soud ověřil, že žalovaná zejména na str. 12 – 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí sumarizovala hodnocení

protiprávního jednání žalobce ze strany správního orgánu prvního stupně, které následně označila za souladné se závěry, k nimž dospěla sama žalovaná. Žalovaná tak podle zjištění soudu v napadeném rozhodnutí hodnotila rovněž naplnění materiálního znaku, čili samotné škodlivosti žalobcova protiprávního jednání, které nepředstavovalo jen formální, nýbrž faktické porušení právních povinností podle zákona o potravinách a zákona o regulaci reklamy. Žalovaná se tak v napadeném rozhodnutí zabývala povahou a závažností žalobcem spáchaných správních deliktů, výslovně zmínila zjištěné porušení ekonomického zájmu spotřebitelů v poloze ohrožení tím, že žalobce uváděl na trh potraviny s léčebnými a zdravotními tvrzeními na etiketě jeho výrobků a produkoval rovněž reklamu, která neoprávněně přisuzovala těmto výrobkům léčebné účinky. Žalovaná za významný označila také škodlivý následek, jenž podmiňoval následné tržně závadné jednání spotřebitelů, kteří vydávali finanční prostředky za potraviny, o nichž byli nesprávně informováni, že mohou zabránit, zmírnit, či vyléčit lidské nemoci. Navíc o týchž nesprávných účincích potravin byli spotřebitelé následně informováni i prostřednictvím reklamy. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konečně zohlednila jak celkové množství takto žalobcem distribuovaných potravinových výrobků, tak i vysokou způsobilost žalobcem použitých sloganů na ovlivnění chování spotřebitele.

35. Konečně soud nedává za pravdu žalobci ani v tom směru, že žalovaná měla zohlednit snahu žalobce o nápravu, když žalobce řádně splnil opatření nápravné povahy, které mu ve smyslu zákona o SZPI uložil správní orgán prvního stupně. I když soud v obecné rovině nevylučuje, že za určitých podmínek by bylo lze zohlednit rovněž některé okolnosti, které u pachatele nastaly teprve po spáchání protiprávního jednání, příkladmo jeho vlastní snahy o náhradu vzniklé škody či vrácení bezdůvodného obohacení, za takovou okolnost nelze ve prospěch pachatele automaticky hodnotit ochotu žalobce splnit opatření, kterým mu v důsledku předchozího protiprávního jednání vrchnostensky uložil další právní povinnost. Charakter ukládaného opatření na místě byl totiž v tomto případě primárně zaměřen na co nejrychlejší (předběžné) ukončení existujícího protiprávního stavu, jenž svým jednáním vyvolal a udržoval ve svůj prospěch sám žalobce. Správní orgán prvního stupně jím tedy žalobci stanovil další právní povinnost, kterou mohl následně samostatně

trestat, nebylo-li by jí ze strany žalobce vyhověno, a to v poloze rovněž svou povahou samostatného protiprávního jednání žalobce.

36. Soudu tak není zřejmé, na základě čeho žalobce vyvozoval, že napadené rozhodnutí je pro takový nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Proto zdejší soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí, a to specificky i ve vztahu k jen obecně formulovaným námitkám žalobce vedoucím tímto směrem, které soud jako nedůvodné odmítá.
37. Sledujíc logiku žalobcem uplatněných žalobních námitek, přistoupil zdejší soud dále k vypořádání **druhého žalobního bodu**, v jehož rámci žalobce brojil proti vypořádání své opakovaně uplatňované námitky promlčení správních deliktů podle zákona o potravinách, neboť správní orgán prvního stupně se již z e-mailového podnětu spotřebitele ze dne 17. 5. 2016 dozvěděl o jejich spáchání, nicméně přes znění § 17i odst. 3 zákona o potravinách o nich zahájil řízení až dne 23. 5. 2017. Správní orgán prvního stupně tak podle žalobce a jím citované judikatury řízení zahájil opožděně, neboť odpovědnost žalobce za tyto správní delikty již marným uplynutím subjektivní prekluzivní lhůty zanikla, jestliže správní orgán o nich nezahájil řízení do jednoho roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl. Žalobce měl přitom za to, že e-mailový podnět spotřebitele ze dne 17. 5. 2016 disponoval nezbytnou mírou určitosti a věrohodnosti, neboť v něm byl uveden detailní popis údajného porušení právních předpisů včetně přiložené fotografie údajně závadného výrobku žalobce. Zcela neopodstatněným žalobce naopak shledal závěr žalované, že správní řízení se zahajovalo až na základě zjištění uvedených v protokolu o kontrole. Žalobce tímto žalobním bodem s odkazem na závěry právní doktríny rovněž oponoval relevanci § 112 odst. 2 přestupkového zákona s tím, že tato právní úprava argumentovaná žalovanou byla na projednávanou věc nepřipadná, protože odpovědnost žalobce za správní delikty nezvratně zanikla již dne 17. 5. 2017, tedy ještě před nabytím účinnosti přestupkového zákona. Žalobce

zároveň zkritizoval v projednávané věci pomalé konání správního orgánu prvního stupně, a to jak za prodlevy v zahájení správního řízení v projednávané věci, když veškeré podklady pro jeho zahájení měl k dispozici již po poslední provedené kontrole u žalobce dne 11. 7. 2016, tak ohledně opožděného vydání prvního rozhodnutí ve věci správním orgánem prvního stupně až téměř po šedesáti dnech od zahájení správního řízení.

38. Soud takto vymezený okruh žalobních námitek považuje i s ohledem na jím níže odkazovanou judikaturu **za důvodný**.
39. Úvodem k vypořádání této ústřední žalobní námitky soud konstatuje, že obě sporné strany do značné míry svůj výklad opřely o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 – 56, č. 329/2004 Sb. NSS. Taktéž zdejší soud takto účastníky řízení zhusta oboustranně odkazovaný judikát považuje za zásadní pro následné vypořádání žalobní argumentace, vycházející z dosavadní konstantní judikatury, přičemž ve správnosti jeho interpretace dospívá k závěru, že je třeba v ní přisvědčit žalobci. Taktéž v souzené věci je totiž rozhodné určit, v který časový okamžik se žalovaná dozvěděla o skutečnostech rozhodných pro uložení pokuty, čili kdy začala běžet subjektivní prekluzivní lhůta pro zánik odpovědnosti žalobce za jím spáchané správní delikty podle zákona o potravinách. V odkazovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uzavřel, že „...dozvědět se o porušení povinností neznamena, že již v tom okamžiku musí být najisto postaveno, že k porušení povinnosti nesporně došlo, nýbrž postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Prokázání porušení povinnosti a kdo je za ně odpovědný, je předmětem řízení. Proto zahájení

řízení musí předcházet určitá skutečnost, z níž důvodnost podezření plyne. Den, kdy je tato skutečnost správnímu orgánu oznámena nebo zjištěna při plnění jeho pracovních úkolů nebo v souvislosti s nimi jeho pracovníky, je den, kdy se správní orgán o porušení povinnosti dozvěděl, tj. seznal, že došlo k jednání, jež zákon při splnění dalších podmínek definuje jako správní delikt.“ Za ono oznámení pak Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku označil „...vědomost o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní i jejich předběžné právní posouzení. Zákon nepředpokládá, že by muselo jít o informaci zvláště kvalifikovanou nebo přicházející z určitého zdroje, musí však mít nezbytnou míru věrohodnosti a určitosti, aby na druhé straně nedošlo k zahájení řízení naprosto nedůvodného. Nejvyšší správní soud rovněž zdůraznil, že „(z)ačátek běhu subjektivní lhůty nemůže být dán samotným vědomím pracovníků státního orgánu o porušení právních předpisů, nemůže být odvislý od zcela právně neuchopitelných postojů pracovníků, např. jejich odbornosti, znalosti práva, pracovitosti, pohotovosti, ani od personálního obsazení určitého úřadu apod. Byť jde o subjektivní lhůtu, je nutno „vědomí“ státního orgánu založit (možná paradoxně) na objektivní skutečnosti, tj. datu, kdy došlo k oznámení určitého a věrohodného obsahu, datu kontroly apod., nikoli na subjektivním postoji pracovníků k těmto zjištěním.“ (důrazy přidány zdejší soudem).

40. Zdejší soud rovněž v relevanci k projednávané věci a v přímé vazbě na dřívější rozhodovací praxi správních soudů (srov. např. rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 2. 1995, č. j. 7 A 147/94 - 17, ze dne 18. 12. 1997, č. j. 7 A 167/94 - 34, nebo ze dne 30. 4. 1999, č. j. 6 A 14/1996 - 34) připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 81, ve kterém dospěl k judikatorně dodnes respektovanému závěru, že „(j)ednoroční prekluzivní lhůta je uvedeným zákonem stanovena proto, aby správní orgán měl dostatečný čas prověřit nutné okolnosti pro zahájení správního řízení a proto, aby na jednu stranu nebyla zahajována zcela bezdůvodná a objektivně nepodložená správní řízení a na stranu druhou pak, aby ze strany správního orgánu nebyly neodůvodněné, a proti principu právní jistoty, prodlužovány subjektivní lhůty k zahájení správního řízení.... Zákonodárce touto konstrukcí dává správnímu orgánu více prostoru k prověřování rozhodných okolností věci ještě před zahájením samotného správního řízení... Správní orgán má celý rok na to, aby se po obdržení relevantního podkladu, umožňujícího předběžné právní zhodnocení věci, zabýval tím, zda je třeba správní řízení s určitým subjektem vůbec zahájit, a činil tak různé „přípravné“, prověřovací či kontrolní úkony. Skutečnost, že správní orgán následně zahájí s určitým subjektem správní řízení, sama o sobě neznamená, že tento subjekt bude za jemu vytykávané jednání ve výsledku sankcionován... Pokud by platilo, že správní orgán nejprve zjistí všechny rozhodné okolnosti pro uložení pokuty a teprve poté zahájí správní řízení, mohla by tato praxe vést k porušování práv účastníků řízení, kteří by tak do značné míry byli vyřazeni z aktivního vystupování v něm v době, kdy si správní orgán teprve vytváří úsudek o řešení konkrétní věci, a kdy je tedy ještě možné tento rozhodovací proces reálně ovlivnit, a mohli by se do něj zapojit de facto až v okamžiku, kdy správní orgán již dospěl do fáze rozhodnutí.“ Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí věnoval nemalou pozornost rovněž povaze podnětu doručenému správnímu orgánu v tom smyslu, že „Důvodné podezření o tom, že došlo ke spáchání správního deliktu, musí mít oporu v obsahu vedeného správního spisu. Skutečnost zakládající toto podezření není samozřejmě jakákoliv informace nebo podnět doručený správnímu orgánu. Musí být v takové kvalitě, která umožní předběžné právní hodnocení jednání v tom směru, zda je zde dáno důvodné podezření, že ke správnímu deliktu došlo. Počátkem běhu subjektivní lhůty tak jistě může být i okamžik, kdy správnímu orgánu dojde podnět od určitého oznamovatele, který svým konkretizujícím obsahem dostatečně popisuje hodnocený skutek a vede (byť i nepřímou) k určení odpovědného subjektu. Nejvyšší správní soud má ... za to, že okamžik, kdy se správní orgán dozvěděl o správním deliktu ..., nelze ztotožnit s okamžikem, kdy již má

postaveno najisto, že k jednání, jež je správním deliktem skutečně došlo a který subjekt je za toto protiprávní jednání odpovědný.“ (důrazy přidány soudem) *In concreto* tak Nejvyšší správní soud za dostatečný shledal takový podklad, který ve vztahu ke správnímu orgánu zakládal onu dostatečnou a kvalifikovanou vědomost jak o skutkových okolnostech věci, tak i údaje vedoucí k identifikaci subjektu, který se měl jednání dopustit.

41. Na počátek běhu subjektivních prekluzivních lhůt shodně nahlíží i Ústavní soud. Ten v nálezech ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09 a ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, zabývajících se výkladem § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy (ve znění platném do 26. 1. 2006), označil za nerozumný takový výklad, podle kterého by prekluzivní subjektivní jednorozhodná lhůta k uložení pokuty začala běžet až od okamžiku získání vědomosti správního orgánu o porušení zákona ze strany určitého, konkrétního subjektu. Za skutečnost určující počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty je třeba ve smyslu takto soudem odkazovaných nálezů Ústavního soudu považovat již pouhou vědomost o skutkových okolnostech věci v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona, a to aniž by se jednalo o informaci zvláště kvalifikovanou.
42. Se zřetelem k takto výše citované judikatuře vyšších soudů zdejší soud přezkoumal správní spis v projednávané věci, zejména pak podnět ke kontrole, podaný formou e-mailové zprávy správnímu orgánu prvního stupně panem Mgr. F. L. dne 17. 5. 2016, resp. anonymní podnět ke kontrole podaný e-mailem správnímu orgánu prvního stupně dne 19. 5. 2016 (oba podněty byly v prvostupňovém řízení provedeny jako důkazy listinou mimo ústní jednání na základě protokolu dne 9. 6. 2017), a dospěl k závěru, že již přinejmenším podnět ze dne 17. 5. 2016 je v skutku třeba považovat za dostatečně kvalifikovaný, neboť v něm oznamovatel jednak identifikoval závadné výrobky žalobce (přípravek *Klokan Koenzym Q10* s významovými sděleními „*Když srdce volá S.O.S.*“, resp. „*Když klouby volají S.O.S.*“) a jednak vymezil i další skutkové okolnosti údajně žalobcem páchaného protiprávního jednání co do chemického složení přípravků. Oznamovatel v předmětném podnětu ke kontrole dokonce skutkové okolnosti takto oznamovaného případu doplnil vlastním předběžným právním hodnocením s odkazem na znění článku 3 nařízení ES č. 1924/2006. Oznamovatel v podnětu ze dne 17. 5. 2016 zároveň správnímu orgánu prvního stupně v jeho textu ozřejmoval, v jakých skutkových okolnostech spatřoval porušení právních předpisů a svou e-mailovou zprávu doplnil rovněž výslovně odkazovanou přílohou obrázků, která se ovšem nestala součástí správního spisu. Nicméně soud nepřehlédl, že následný anonymní e-mailový podnět ke kontrole ze dne 19. 5. 2016 již nad rámec předchozího podnětu ze 17. 5. 2016 správnímu orgánu prvního stupně nadto připojil i dvě zobrazení obalů výrobků žalobce a v jeho textu byl navíc žalobce již i přímo a adresně identifikován obchodní firmou, sídlem a identifikačním číslem.
43. Dostatečnou kvalifikovanost podnětu oznamovatele ze dne 17. 5. 2016 tak soud opírá ve smyslu jím dříve citovaných judikatorních závěrů o skutečnost, že správnímu orgánu prvního stupně se jeho prostřednictvím dostalo naprosto postačující vědomosti o skutkových okolnostech protiprávního jednání žalobce i o jeho identitě, která byla navíc dodatečně dále podpořena v pořadí dalším externím e-mailovým podnětem ke kontrole, jenž byl správnímu orgánu prvního stupně doručen jen o pouhé dva dni později (tj. 19. 5. 2016) po předchozím e-mailovém podnětu ke kontrole. Již z onoho prvního z uvedených podnětů byl podle přesvědčení soudu naprosto zřejmý popis skutkových okolností protiprávního jednání žalobce a žalobce sám byl zároveň i nepřímou, skrze svou vlastní výrobní produkci, prakticky okamžitě a bez velkého vynaložení jakéhokoliv většího úsilí

pro správní orgán prvního stupně identifikovatelný. I kdyby však soud i přes shora vyjádřené dospěl k závěru, že snad žalobce na základě podnětu ke kontrole ze dne 17. 5. 2016 identifikovatelný nebyl, zcela adresného a přímého určení osoby potenciálního pachatele předmětných správních deliktů (přestupků) se mu dostalo z podnětu ke kontrole ze dne 19. 5. 2016. Soud zároveň neshledal, že by podnět ke kontrole ze dne 17. 5. 2016 trpěl neurčitostí v obsahu, anebo se z jakéhokoli důvodu měl jevit jako nevěrohodný, zvláště byl-li doplněn fotodokumentací závadné podoby obalů vybrané žalobcovy výrobní produkce doplňků stravy.

44. Přestože se tedy podle zjištění soudu správní orgán prvního stupně o spáchání protiprávního jednání žalobce postačujícím způsobem a kvalifikovaně dozvěděl již dne 17. 5. 2016, správní řízení v rozporu se zněním § 17i odst. 13 zákona o potravinách, který pro tento případ správnímu orgánu prvního stupně stanovil jednoletou prekluzivní lhůtu, zahájil až doručením oznámení o zahájení řízení žalobci dne 23. 5. 2017, čili s odstupem delším jednoho roku od počátku běhu téže subjektivní prekluzivní lhůty. Soud tak spolu se žalobcem dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně správní řízení v projednávané věci v rozsahu protiprávních jednání trestatelných podle zákona o potravinách zahájil až po marném uplynutí zákonem zákonné lhůty, když již nejpozději dne 17. 5. 2017 zanikla správní odpovědnost žalobce za správní delikty (přestupky) podle zákona o potravinách, za něž byl posléze správním orgánem prvního stupně v rozporu se zněním § 17i odst. 13 zákona o potravinách stíhán ve správním řízení. Správní orgán prvního stupně tedy v rozsahu jím šetřených správních deliktů (přestupků) podle zákona o potravinách (potažmo žalovaná v napadeném rozhodnutí) jednal nezákonně tím, že o nich zahájil správní řízení teprve po marném uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty, kterou byl povinen pro takový postup dodržet.
45. Procesní obhajobu žalované soud z důvodu výše provedeného jednoduchého výpočtu skončení běhu subjektivní prekluzivní lhůty v projednávané věci považuje za neudržitelnou. Žalovaná se v ní opírala o důvody, které je třeba na základě shora soudem prezentovaných judikatorních závěrů a konkrétních okolností projednávané věci považovat za nepřípustné. Jak vyplynulo ze správního spisu, předmětná vědomost o protiprávním jednání žalobce byla totiž na straně správního orgánu prvního stupně v kvalifikované rovině nastavena již doručením e-mailového podnětu ke kontrole, nikoliv tedy až v důsledku kontrolních zjištění inspektorek správního orgánu prvního stupně zachycených v protokolu o kontrole, tj. ke dni 31. 5. 2016. Bylo by jen stěží udržitelné tento názor žalované podpořit, když jí použitou logikou by bylo možné zcela účelově pohybovat s počátkem běhu subjektivní prekluzivní lhůty, s jejímž marným uplynutím je spojen zánik odpovědnosti za takové protiprávní jednání. A to v neprospěch veřejných práv žalobce, zejména pak nastavením neúnosné míry právní nejistoty na straně žalobce jako potenciálního pachatele správního deliktu ve vztahu k problematice volatelnosti stíhatelnosti jeho protiprávního jednání v důsledku *ad hoc* činěného posouvání počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty. Logikou argumentace žalované by totiž bylo *ad absurdum* možné s oním okamžikem, kdy se správní orgán dozvěděl o protiprávním jednání žalobce, dynamicky operovat po celé časové ose počínaje prvotním povědomím správního orgánu o správním deliktu (přestupku) a konče například až vydáním prvostupňového rozhodnutí. Takový ovšem jistě nebyl účel a smysl zákona o potravinách nebo zákona o regulaci reklamy, či jiných zákonů pracujících s obdobnou konstrukcí stanovení počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty při páchaní protiprávní činnosti. Dosavadní judikatorní rámec by v posouvání okamžiku získání potřebného povědomí o

spáchání protiprávního jednání na straně správního orgánu prvního stupně přisvědčoval žalované jen v tom případě, pokud by správní orgán prvního stupně v projednávané věci postupoval výhradně z vlastní iniciativy, čili jen při konkrétním plnění svých pracovních úkolů (k tomu srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 - 56), nikoliv však na základě a v důsledku dostatečně kvalifikovaného externího impulzu v podobě těchto úkonů předcházejícího e-mailového podnětu ke kontrole ze dne 17. 5. 2016. Ostatně sám orgán prvního stupně v návěti prvního výroku prvostupňového rozhodnutí o vině ve vztahu k tam vyjmenovaným správním deliktům (přestupkům) podle zákona o potravinách výslovně připustil, že žalobce byl shledán vinným „*při kontrolách provedených na základě podnětu spotřebitele*“.

46. Zdejší soud v neposlední řadě přitakává také žalobní námitce, v níž žalobce rozporoval aplikovatelnost § 112 odst. 2 přestupkového zákona na nyní projednávanou věc. Podle přesvědčení zdejšího soudu již samotné slovní vyjádření předmětného přechodného ustanovení přestupkového zákona při použití gramaticko – sémantické a systematické výkladové metody nepřipouští žádné pochybnosti ohledně toho, co zákonodárce touto právní úpravou sledoval, když ve spojení s § 112 odst. 1 přestupkového zákona hleděl až ode dne nabytí své účinnosti na přestupky a dosavadní jiné správní delikty jako na přestupky podle přestupkového zákona a jejich stíhání (včetně podmíněného prodloužení promlčecích lhůt u těch protiprávních jednání povahy přestupků a jiných správních deliktů) připouštěl jen tehdy, jestliže odpovědnost za zákonem vyjmenovaná protiprávní jednání nezanikla dříve, nežli přestupkový zákon nabyl účinnosti. Soud k takto představenému znění § 112 odst. 1 a 2 přestupkového zákona na tomto místě jen stroze dodává, že přestupkový zákon nabyl účinnosti (včetně odkazovaného ustanovení) teprve dnem 1. 7. 2017, čili zásadně až po dni, kdy marně uplynula subjektivní prekluzivní lhůta stanovená § 17i odst. 13 zákona o potravinách. Vyjádřeno jinými slovy, nežli přestupkový zákon nabyl účinnosti, odpovědnost žalobce za jím spáchané protiprávní jednání podle zákona o potravinách nevratně zanikla, a proto nebylo lze § 112 odst. 2 přestupkového zákona aplikovat, ať již se zřetelem na relativně systematicky nadřazené znění § 112 odst. 1 přestupkového zákona, anebo pro nepřekročitelnost zásady zákazu přímé retroaktivity (nejen) přestupkového zákona. Výklad, který naznačovala žalovaná, by navíc vedl ke zjevně absurdnímu závěru, že by v jeho důsledku docházelo k „obživení“ odpovědnosti pachatelů za všechny jimi dříve spáchané přestupky a jiné správní delikty, byť u nich v mezidobí do dne účinnosti přestupkového zákona došlo plynutím času k právně relevantnímu zániku správněprávní odpovědnosti. Již jen nad rámec pak soud doplňuje, že první věta § 112 odst. 2 přestupkového zákona byla zrušena nálesem Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, který toto ustanovení označil za protiústavní i ve vztahu k prodlužování ještě neskončených lhůt pro zánik odpovědnosti za správní delikt, přičemž v podrobnostech pak soud odkazuje na odůvodnění uvedeného nálezu.
47. Na druhou stranu zdejší soud nepřehlédl a účastníkům řízení připomíná, že odpovědnost za správní delikty takto zanikla jen v relaci ke správním deliktům podle zákona o potravinách, nikoliv však nutně ve vztahu ke správním deliktům (přestupkům) podle zákona o regulaci reklamy, kde subjektivní prekluzivní lhůta uplyne teprve za dva roky ode dne, kdy se správní orgán prvního stupně o správním deliktu žalobce dozvěděl. Posouzení této otázky, včetně řádného určení počátku běhu korespondující dvouleté subjektivní prekluzivní lhůty, čili získání kvalifikovaného povědomí správního orgánu prvního stupně o spáchání protiprávního jednání žalobcem, ovšem nebylo předmětem

sporu mezi účastníky řízení v rozsahu žalobcem podané žaloby, a proto její řešení zdejší soud bez dalšího ponechává na primárním hodnocení žalovanou v dalším řízení.

48. Vzhledem k tomu také soud neustal u vypořádání tohoto žalobního bodu a zabýval se i ostatními námitkami, které mohou mít význam i pro další řízení. K žalobcem předestřeným námitkám **třetí žalobního bodu** se přitom zdejší soud vymezuje v tom duchu, že jim jako zcela nedůvodným nemohl přisvědčit. Soud tak především zásadně nesouhlasí s kritikou údajné neodbornosti správních orgánů rozhodujících v nyní souzené věci založené jen na základě „*průzkumu u spotřebitelů*“, když závěr ohledně působení závadných sloganů uváděných žalobcem na jeho výrobcích správních orgánů v projednávané věci označil jen za ničím nepodloženou domněnku, která však byla správními orgány prezentována jako ověřený fakt. Za polemické co do svých dalších významových implikací soud považuje rovněž tvrzení žalobce, že se, na rozdíl od správního orgánu prvního stupně a žalované, pohyboval v předmětném výrobním a distribučním prostředí, že disponoval zpětnými vazbami od zákazníků a že, bráno touto optikou, předmětný slogan, za který byl žalobce v napadeném rozhodnutí potrestán, nebyl způsobilý jakkoli ovlivnit rozhodování spotřebitele, či v něm vzbuzovat mylné představy o výrobku, když se jednalo jen o reklamní nadsázku.
49. Předpokladem řádné činnosti veřejné správy je její odbornost budovaná na základě zákonem vymezené specializace podle působnosti toho kterého orgánu státní správy a výsledky jejich rozhodovací činnosti, tedy především správní rozhodnutí, jsou nadány presumpcí správnosti, vyvratitelnou jen úředně prokázaným důkazem opaku (k tomu srov. závěry právní doktríny in *Hendrych, D. a kol.* Správní právo, Obecná část. 9. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 66 – 67 a str. 147 – 148). Jestliže tedy správní orgány jako souhrn osobních a věcných prostředků zorganizovaných v jeden celek za účelem výkonu poměrně velmi úzce specializované odbornosti inspekčního orgánu, jakým je i správní orgán prvního stupně (a potažmo identicky i žalovaná), v projednávané věci uzavřely konstatováním o zjištění porušení veřejného zájmu spočívajícím v ekonomických zájmech spotřebitele daných v zásadě klamavým označováním doplňků stravy neprokázanými zdravotními a léčebnými tvrzeními, soud nemá na základě žalobcem předložené argumentace důvod o jejich odbornosti jakkoliv pochybovat. Soud totiž nepřehlédl, že žalobce při komponování svých žalobních námitek patrně tuto přirozenou výbavu institucionalizované veřejné správy nezohlednil, když naopak sám sebe a svoji dosavadní podnikatelskou činnost jen na základě subjektivně determinovaného a ničím neověřitelného tvrzení označil v zásadě za bezchybnou a relevantní, aniž by však toto své tvrzení pro účely jím podané žaloby jakkoli podložil byť jediným důkazem. Žalobcem vedený směr žalobní argumentace nebyl tedy podle názoru soudu nijak podpořen relevantními a průkaznými skutečnostmi. Již jen proto se soud s takto nevěrohodně a účelově komponovanými žalobními námitkami neztotožnil.
50. Soud naopak konstatuje, že se přiklonil k závěrům žalované uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že žalobcem použité produktové, potažmo reklamní slogany byly způsobilé ovlivnit tržní pozici jednotlivých konzumentů, neboť ač se jednalo pouze o doplňky stravy, jejich žalobcem zvolená distribuční propagace v rozporu se závaznými požadavky nařízení EU č. 1169/2011 a nařízení ES č. 1924/2006, resp. zákona o potravinách a zákona o regulaci reklamy, jednoznačně, nicméně zcela neoprávněně, stavěla na údajných zdravotně prospěšných účincích žalobcem vyráběných a distribuovaných výživových preparátů. Zdejší soud v této souvislosti zdůrazňuje zcela zřejmou zjevnost předmětného porušení uvedených právních předpisů žalobcem a současný trvající veřejný

zájem na ochraně poctivosti obchodního styku ve vztahu ke slabší, v daném případě obecně spotřebitelské poptávce, u níž bylo lze s ohledem na charakter naznačovaných zdravotních indispozic, k jejichž potlačení měly právě žalobcovy výrobky sloužit, s vysokou měrou pravděpodobnosti předpokládat, že osloveným spotřebitelem bude zejména zvláště zranitelný segment seniorů nebo závažně nemocných spotřebitelů trpících problémy pohybového nebo oběhového systému. Právě tato cílová zákaznická skupina, jakož i jakýkoli jiný průměrný spotřebitel, mimo jakoukoli pochybnost soudu vnímala (náležitě s velkými písmeny) použitou zkratku S.O.S. jako naléhavé a synonymicky vyjádřené volání žalobcem označených lidských orgánů o pomoc s vybudováním nesprávného dojmu, že právě jejich doplněk stravy tyto zdravotní obtíže ztlumí, či dokonce zcela eliminuje.

51. V projednávané věci se soud neztotožnil ani s těmi žalobními námitkami, které žalobce uvádí ve **čtvrtém žalobním bodu**, byť jejich vypořádání má s ohledem k výše uvedenému závěru ohledně zániku odpovědnosti žalobce za správní delikty podle zákona o potravinách jen omezený dopad. Soud tak v předmětné věci neshledal, že by byla ze strany žalované v napadeném rozhodnutí porušena zásada *ne bis in idem*. Především soudu nebylo zřejmé, jakou skutečností žalovaná v napadeném rozhodnutí tuto právní zásadu porušila, protože sám žalobce onu „zdvojenost“ potrestání blíže nevysvětlil, případně v žalobě konkrétněji neuvedl, v čem její porušení spatřoval. Žalobce v rámci tohoto námitkového okruhu totiž sám poukázal na to, že toliko „druhotně“ použil slogan ze svého výrobku jako slogan reklamní, propagující tentýž výrobek, čili z této deklarace vnitřně rozporně k žalobcem použité argumentaci vyplynulo, že tomuto protiprávnímu jednání předcházelo ono žalobcovo jednání prvotní, tedy samotné protiprávní označení výrobků žalobce nedovolenými produktovými slogany. Jinými slovy řečeno tak žalobce onou druhotností výslovně logicky připustil, že již jeho samotné prvotní jednání bylo protiprávní a že k onomu „druhotnému“ charakteru bylo tedy ještě třeba dále protiprávně jednat, tedy zpracovat a zveřejnit pro svou vlastní potřebu reklamu, která shodou okolností využila téhož sloganu, jenž již předtím žalobce použil na obalu svých výrobků povahy doplňků stravy. Jednalo se tak o další, druhotně spáchaný skutek, čili se nejednalo o jednočinný souběh nesourodý naplňující skutkovou podstatu více přestupků (správních deliktů), nýbrž o více přestupků (správních deliktů), čili o vícečinný souběh, u něhož žalovaná náležitě uplatnila absorpční zásadu pro uložení úhrnné pokuty tak, že správní trest uložila za přestupek nejprísérněji trestný. Soudu tak nezbylo nežli tuto vnitřně rozpornou žalobní námitku žalobce jako zcela nedůvodnou odmítnout.

VI. Závěr a náklady řízení

52. Městský soud v Praze se zřetelem k výše uvedeným důvodům uzavírá, že žaloba žalobce je **důvodná**, proto soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
53. V dalším řízení žalovaná zohlední závěry, k nimž došel zdejší soud výše v bodech 31 - 51, především pak reflektuje zjištění soudu o marném uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty, které způsobilo zánik odpovědnosti těch protiprávních jednání žalobce, jež za taková označoval zákon o potravinách. Při téže příležitosti žalovaná nicméně znovu posoudí, zdali zanikla, či nezanikla odpovědnost žalobce za žalobcem spáchaný správní delikt podle zákona o regulaci reklamy a podle výsledků vlastního posouzení případně následně přistoupí k vydání nového rozhodnutí, v němž zváží vinu žalobce, uložení správního trestu žalobci a své rozhodnutí rovněž náležitě odůvodní.

54. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
55. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, a proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč (za žalobu, nikoli za návrh na přiznání odkladného účinku, se kterým žalobce úspěšný nebyl), odměně za 2 úkony právní služby (§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu – žaloba] v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů za dva úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Právní zástupce žalobce neprokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka nezvyšuje o hodnotu příslušné sazby. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce celkem 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. června 2020

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu